

**ORDONANȚA CURȚII
DIN 18 IUNIE 1980¹**

**Jules Borker
(Cerere pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare
formulată de către Conseil de l'Ordre des Avocats à la Cour de Paris)**

„Cerere pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare — Consiliul Baroului”

Cauza 138/80

În Cauza 138/80,

(Cerere pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare formulată de către Conseil de l'Ordre des Avocats à la Cour de Paris)

JULES BORKER

1. Prin hotărârea din 27 mai 1980, primită la Curte la 9 iunie 1980, Conseil de l'Ordre des Avocats à la Cour de Paris, invocând articolul 177 din Tratatul CEE, a adresat Curții o întrebare privind interpretarea articolelor 59 și următoarele din Tratatul CEE și a Directivei Consiliului 77/249 din 22 martie 1977 de facilitare a exercitării efective a libertății de a presta servicii de către avocați (JO L 78, p. 17).

2. Se indică în această hotărâre că Conseil de l'Ordre este sesizat cu privire la o cerere a unui membru al Baroului din Paris, Maître Jules Borker, care îi solicită acestuia să se pronunțe „cu privire la condițiile de exercitare a activităților sale de avocat în cadrul prestării de servicii în fața oricărei instanțe a unui stat membru” ca urmare a unei decizii a uneia din Principalele Camere Penale ale Landesgericht, Köln, care refuză să acorde părții interesate posibilitatea de a compărea în numele unei părți civile într-o procedură penală. Rezultă din dosar că, la reclamația părții civile, Oberlandesgericht din Köln a confirmat această decizie prin ordonanța din 23 ianuarie 1980 declarând, în ceea ce privește Directiva 77/249, că aceasta „nu trebuie să fie considerată ca făcând parte din dreptul intern”. În aceste condiții, Conseil de l'Ordre declară că „se consideră rezonabil, înainte de a se pronunța cu privire la această cerere”, să se prezinte Curții de Justiție a Comunităților Europene, în temeiul articolului 177 din tratat, o întrebare redactată după cum urmează:

„Luând în considerare dispozițiile articolelor 59 și următoarele din Tratatul CEE, coroborate cu cele ale Directivei Consiliului din 22 martie 1977, care urmărește să faciliteze exercitarea efectivă a libertății de a presta servicii de către avocați, constituie oare acestea, prin natura, cadrul general și formularea lor, texte care generează în favoarea persoanelor fizice drepturi pe care le pot invoca în justiție într-un stat membru și pe care instanțele naționale trebuie să le protejeze, fără a aduce atingere faptului că statul destinat nu a luat măsurile necesare pentru a se conforma directivei în termenele

---

¹ Limba de procedură: franceza.

impuse, un avocat dintr-un stat membru, în sensul articolului 2 din Directiva Consiliului din 22 martie 1977, înscris în mod corespunzător în baroul unui stat membru de proveniență, poate acesta în mod valabil să se prevaleze de efectul direct al acestei directive în fața instanței statului membru gazdă, în timp ce acesta din urmă nu a adoptat măsurile necesare pentru a se conforma directivei menționate anterior în termenele prevăzute la articolul 8, pentru a-și exercita propriile activități de avocat în cadrul prestării de servicii, cu precizarea că acesta a acționat împreună cu un avocat însărcinat cu reprezentarea părților, exercitându-și activitatea la instanța gazdă?”

3. În temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, Curtea de Justiție este competentă să hotărască, cu titlu preliminar, cu privire la interpretarea tratatului și a actelor adoptate de către instituțiile Comunității. Alineatul 2 de la acest articol adaugă faptul că „în cazul în care o astfel de întrebare este adresată în fața unei instanțe a unuia dintre statele membre, această instanță poate, în cazul în care consideră că o decizie în această privință este necesară pentru pronunțarea hotărârii sale, să solicite Curții de Justiție să hotărască cu privire la această întrebare”.

4. Rezultă din această dispoziție că nu este posibilă sesizarea Curții, în temeiul articolului 177, decât de către o instanță chemată pentru a se pronunța în cadrul unei proceduri de natură să conducă la o hotărâre judecătorească. Acesta nu este cazul în speță, dat fiind faptul că Conseil de l'Ordre nu este sesizat cu un litigiu pe care ar avea sarcina în mod legal să îl soluționeze, ci cu o cerere care urmărește să obțină o declarație referitoare la un litigiu între un membru al baroului și instanțele unui alt stat membru.

5. Prin urmare, este evident că Curtea nu are competența de a hotărî cu privire la hotărârea care i-a fost trimisă de către Conseil de l'Ordre des Avocats à la Cour de Paris.

6. În aceste condiții, este necesar să se pună în aplicare articolul 92 din Regulamentul de procedură, astfel cum a fost modificat la 12 septembrie 1979 (JO nr. L 238, p. 1), constatând, din oficiu, necompetența Curții.

Pentru aceste motive,

După ascultarea avocatului general,

CURTEA,

constituită din H. Kutscher, președinte, A. O'Keefe și A. Touffait, președinți de cameră, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, Mackenzie Stuart și T. Koopmans, judecători,

avocat general: J.-P. Warner

grefier: A. Van Houtte

hotărăște:

Curtea de Justiție a Comunităților Europene nu are competența de a răspunde la întrebarea adresată de către Conseil de l'Ordre des Avocats à la Cour de Paris prin hotărârea sa din 27 mai 1980.

Adoptat la Luxemburg, 18 iunie 1980.

Grefier
A. Van Houtte

Președinte
H. Kutscher